Regeringsrätten

Rättsfall

Konkursgäldenärs skattskyldighet för återförda medel som avsatts till investeringsfond för avyttrat fartyg. Dessutom fråga om konkursförvaltarens behörighet att föra talan ang. inkomsttaxeringen

Besvär av S:s konkursbo genom konkursförvaltaren angående S:s inkomsttaxering 1975.

RR yttrade vid först uppkommen fråga huruvida konkursförvaltaren såsom företrädare för konkursboet ägde föra talan angående S:s inkomsttaxering: TN:s beslut att vid 1975 års taxering till beskattning återföra gjord fondavsättning enligt förordningen (1954:40) om särskild investeringsfond för avyttrat fartyg m m kan få till följd att pant, som S överlämnat till bank såsom säkerhet för garantiförbindelse enligt nämnda förordning helt eller delvis tages i anspråk för att gottgöra banken och därigenom inte kan tillföras konkursboet. RR finner därför att taxeringsbeslutet angår konkursboet på sådant sätt att konkursförvaltaren äger behörighet att föra talan angående S:s inkomsttaxering 1975. (RR:s beslut 24.10.1979.)

Vid målets avgörande i sak yttrade RR:

Svensson sålde år 1971 en andel i partrederi. I samband härmed satte han av 150 000 kr till särskild investeringsfond för avyttrat fartyg. Vid 1972 års taxering erhöll han avdrag med nämnda belopp. S försattes i konkurs år 1973. Då de avsatta fondmedlen inte hade tagits i anspråk förelåg vid 1975 års taxering de förutsättningar som enligt förordningen (1954:40) om särskild investeringsfond för avyttrat fartyg skall föranleda att fondmedlen jämte ränta återförs till beskattning i förvärvskällan rörelse. Den omständigheten att S var i konkurs när fondmedlen jämte ränta skulle återföras till beskattning påverkar inte hans skattskyldighet för intäkten i fråga. På grund härav lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 3.10; dom 24.10.1979.)

Anm: Se RÅ 1955 ref 21 (Skattenytt 1955 s. 247) och 1976 ref 170. Se även Finansdepartementets stencil Fi 1969:13 s. 19-24, 50-63. 68-71, prop 1954:9 s. 25, Bergström, Skatter och Civilrätt s. 249-260.

Ett i konkurs försatt fåmansbolag har nedsatt sin fordran hos delägare. Fråga om delägaren därigenom haft skattepliktig inkomst

Besvär av L angående inkomsttaxering 1977.

Aktierna i V. Hattfabrik AB ägdes av L och en annan person. Bolaget för-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

sattes i konkurs 1975. Vid konkursutbrottet hade L en skuld till bolaget om 149 518 kr. Skulden hade uppkommit genom att L i mitten på 1940-talet — liksom övriga delägare i bolaget, ursprungligen fyra — upptagit lån hos bolaget för att göra det möjligt för honom att jämte övriga delägare förvärva aktierna i bolaget och genom att L senare övertagit kvarstående skuld till bolaget hos andra delägare, när dessa utträtt ur bolaget. Under 1976 gjordes försök att indriva bolagets fordran hos L. Då denne befanns sakna förmåga att betala hela skulden träffades ett avtal mellan L och konkursförvaltaren av innebörd att L skulle betala 3 000 kr till konkursboet varefter detta icke skulle ha någon ytterligare fordran på honom. Konkursen avslutades den 18 jan 1978.

TN beskattade L för 146 518 kr såsom inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet med hänvisning till bestämmelserna i 35 § KL.

Med hänsyn till motiveringen till TN:s beslut återges här innehållet i 35 § 1 a mom femte och sjätte styckena KL. Där stadgas: ”Har fåmansföretag lämnat lån till företagsledare eller honom närstående person och har lånet nedskrivits i företagets räkenskaper, hänföres det nedskrivna beloppet till intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för låntagaren. Vad nu sagts gäller dock icke lån som avses i sjätte stycket. Har lån lämnats i strid mot bestämmelserna i 12 kap 7 § aktiebolagslagen (1975:1385) eller 11 § lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m m utgör lånebeloppet, till den del återbetalning icke skett, intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för låntagaren.”

Hos LSR yrkade L att beloppet 146 518 kr ej skulle beskattas.

LSR yttrade: Som L anfört är i målet inte fråga om nedskrivning utan om avskrivning av V. Hattfabrik AB:s fordran på L i hans egenskap av aktieägare och anställd i bolaget. Den omständigheten att avskrivningen av fordran skett sedan bolaget försatts i konkurs har visserligen medfört att L saknat inflytande över åtgärden. Annat framgår dock inte än att den fördel L kommit i åtnjutande av på grund av avskrivningen är oförändrat lika stor. Till vilket ändamål i bolaget lånade medel använts saknar enligt rättens mening betydelse i målet. Lika med TI finner rätten därför att avskrivningen med 146 518 kr av bolagets fordran på L utgör för honom skattepliktig inkomst. — Rätten anser, i motsats till parterna, att den nya lagstiftningen om taxering av fåmansbolag och delägare inte varit avsedd att uttömmande reglera uppkomna skattefrågor. LSR finner därför tidigare gällande rättspraxis fortfarande aktuell, nämligen att förmån av nu ifrågavarande slag från ett fåmansföretag skall beskattas som intäkt av tjänst om den som åtnjutit förmånen är eller varit anställd i företaget. — Med hänsyn till förestående gör rätten inte annan ändring i TN:s beslut än att avskrivningen av bolagets fordran på L skall beskattas som intäkt av tjänst i stället för intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet.

L klagade hos KR och anförde bl a: Det var ostridigt i målet att L och konkursförvaltaren träffat en uppgörelse, som innebar att L betalade en viss del av sin skuld till konkursboet och att förvaltaren p g a L:s bristande betalningsförmåga nedsatte fordringen med återstående belopp. Den bokföringsmässiga fördel som L härigenom erhöll var en *ackordsvinst*. Som framgick av Geijer Rosenqvist, Sterner, Skattehandbok del 1, 8:e uppl s 79 och där anmärkta rättsfall var vinst uppkommen genom ackord icke skattepliktig inkomst.

KR i Sthlm, lämnade av anförda skäl besvären utan bifall.

L fullföljde sin talan till RR, som yttrade: V Hattfabrik AB, i vilket bolag L

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

var en av huvuddelägarna, försattes i konkurs år 1975. Vid konkursutbrottet hade bolaget en fordran på L om 149 518 kr. Under 1976 träffades en överenskommelse mellan konkursförvaltaren och L av innebörd att L skulle erlägga 3 000 kr av ifrågavarande skuld, varefter konkursboet icke skulle ha någon ytterligare fordran på honom.

Det förhållandet att konkursboets fordran på grund av L:s bristande betalningsförmåga genom den träffade uppgörelsen nedsatts med 146 518 kr kan i och för sig inte medföra att nämnda belopp utgör för L skattepliktig inkomst.

Annan omständighet som kan föranleda att L skall beskattas för ifrågavarande belopp har inte visats föreligga. (RR föredr. 7.11; dom 25.11.1979. En ledamot av RR var skiljaktig beträffande motiveringen.)

Anm: Se Skattenytt 1974 s. 175 (Grosskopf), KGA Sandström, Om beskattning av inkomst av rörelse 3:e uppl. s. 148 samt Geijer, Sterner, Rosenqvist, Skattehandbok del I 8:e uppl. s. 79.

Ökade levnadskostnader för yrkesmusiker med kortvariga engagemang på olika platser utom bostadsorten

Besvär av P. angående inkomsttaxering 1975.

P var 1974 bosatt i Skara. Under samma år arbetade han som yrkesmusiker. Han var därvid medlem i orkestern Five Teddys. I sin deklaration 1975 upptog han under inkomst av tjänst för verksamheten inom orkestern dels ATP-grundande ersättning 37 364 kr dels som traktamente 12 213 kr. Samtidigt yrkade han avdrag för ökade levnadskostnader med samma belopp som traktamentsersättningen.

TN medgav avdrag för ökade levnadskostnader för 100 övernattningar och 81 dagar med bortovaro över tio timmar med 65 kr respektive 20 kr per dag eller med sammanlagt 8120 kr.

P yrkade i besvär att erhålla avdrag enligt deklarationen för 181 ”engagemangstillfällen”.

LSR beföll besvären men KR i Gbg fastställde TN:s beslut.

P klagade hos RR som yttrade: P har under beskattningsåret såsom yrkesmusiker varit engagerad av ett mycket stort antal organisationer, företag och enskilda personer. Det stora flertalet engagemang har omfattat framträdanden under bara en dag. Inte något engagemang har omfattat framträdanden under mer än fem dagar i följd. Engagemangen har genomförts på många skilda orter. I samband med engagemangen har P uppburit bl a en såsom traktamente betecknad ersättning med drygt 12 000 kr.

P:s resor till de skilda orterna måste anses utgöra resor till de i respektive engagemangsavtal angivna tjänsteställena. De kan därför inte anses som resor i tjänsten i den mening som avses i punkten 3 av anvisningarna till 33 § KL. På grund härav är föreskriften i andra stycket av anvisningspunkten om det s k normalbeloppet inte tillämplig.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

Emellertid har engagemangen varit kortvariga och förlagda till ett stort antal orter. Med hänsyn härtill äger P rätt till avdrag för ökade levnadskostnader under resorna med belopp motsvarande den verkliga ökningen. P har inte visat hur stor den verkliga ökningen var. Därför återstår att bestämma ökningen till det belopp som förefaller mest sannolikt. Vid denna bedömning bör föreskrifterna i andra stycket anvisningspunkten i och för sig kunna vara vägledande. Emellertid föreskriver det kollektivavtal, som P åberopat till stöd för sin talan, att den engagerade skall få kost och logi utan kostnad, när överenskommelse träffats om att han skall övernatta på engagemangsorten. Avtalet innehåller inte någon föreskrift om hur stort traktamente som skall utgå när kost och logi inte tillhandahålles. Slutligen är att märka att kollektivavtalet är tillämpligt endast på en del av de engagemang som P haft under beskattningsåret. P har inte redovisat vilka avtal om kost och logi samt traktamenten som gäller beträffande övriga engagemang. Vid angivna förhållanden är det inte sannolikt att de ökade levnadskostnaderna överstigit det av TN och KR medgivna avdraget om 8 120 kr. — RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 30.10; dom 22.11.1979. En ledamot anförde annan motivering.)

Fråga om uppskov med beskattning av realisationsvinst vid försäljning av fastighet

Besvär av X angående förhandsbesked. X avsåg att sälja en fastighet som vid inkomsttaxering redovisats enligt schablonmetoden 24 § 2 mom KL på halva taxeringsvärdet, den andra hälften belöpte på den i X:s rörelse använda fastighetsdelen.

RSV:s nämnd för rättsärenden yttrade: Enligt 3 § första stycket lagen (1978:1970) om uppskov med beskattning av realisationsvinst kan en skattskyldig som är fysisk person få uppskov med beskattning av realisationsvinst vid avyttring av en sådan fastighet som avses i 24 § 2 mom KL. Av utredningen framgår att fastigheten Y använts delvis som bostad åt sökanden delvis i sökandens rörelse. Inkomsten av fastigheten skall under dessa förutsättningar beräknas enligt bestämmelserna i 24 § 2 mom KL endast såvitt avser den del av fastigheten som är inrättad som bostad. Vid sådant förhållande finner nämnden att fastigheten endast till denna del kan anses utgöra fastighet som avses i 24 § 2 mom nämnda lag. På grund härav förklarar nämnden att sökanden i enlighet med bestämmelserna i uppskovslagen har rätt till uppskov med beskattning av den vid försäljning av fastigheten Y uppkomna realisationsvinsten endast till den del vinsten anses belöpa på den som bostad inrättade delen av fastigheten. (En ledamot av nämnden ville ge uppskov för hela realisationsvinsten.)

RR — där X fullföljde — gjorde ej ändring i förhandsbeskedet. — RR erinrade emellertid om att ett mot uppskov med beskattning av realisationsvinst

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

svarande förfarande, när frågan är om vinst som belöper på i rörelse använd del av fastighet, regleras i lagen (1967:752) om avdrag vid inkomsttaxeringen för avsättning till fond för återanskaffning av fastighet. (RR föredr. 17.10; dom 6.11.1979.)

Kommanditdelägares rätt till avdrag för underskott (utöver ansvarsbeloppet)

Besvär av TI angående L:s inkomsttaxering 1975.

L och hans hustru var kommanditdelägare i ett kommanditbolag, i vilket som komplementär ingick ett av honom helägt aktiebolag. Det i kommanditbolaget insatta kapitalet uppgick till 150 000 kr, varav 110 000 kr tillskjutits av L, 35 000 kr av hans hustru och 5 000 kr av aktiebolaget. Bolaget försattes i konkurs den 17 maj 1972.

I sin självdeklaration 1971 redovisade L ett underskott i kommanditbolagets rörelse på 423 461 kr. Han yrkade avdrag för sin andel, 110/150, med 310 541 kr. Avdrag medgavs med 58 948 kr, till följd varav ingen taxerad inkomst uppkom för honom. Vid de följande tre årens taxeringar yrkade och medgavs L förlustavdrag för det 1971 redovisade underskottet i rörelsen med resp 24 100, 53 426 och 64 537 kr. Av det på L belöpande rörelseunderskottet, 310 541 kr hade följaktligen till och med 1974 års taxering till avdrag medgivits 201 011 kr.

I 1975 års deklaration yrkade L att vid taxeringen till statlig inkomstskatt få förlustavdrag med ytterligare 53 163 kr av det 1971 redovisade underskottet.

TN vägrade L avdraget men LSR medgav detsamma.

TI anförde besvär med yrkande att förlustavdrag skulle vägras.

KR i Sthlm yttrade: Av handlingarna i målet framgår att i kommanditbolaget insatt kapital uppgått till sammanlagt 150 000 kr. Av detta belopp hade tillskjutits 110 000 kr av L och 35 000 kr av hans hustru. Vidare hade 5 000 kr tillskjutits av Polydrom Aktiebolag såsom komplementär. Aktiebolagets aktier ägdes av L ensam. Även den faktiska ledningen av aktiebolaget utövades av L. L får därför anses ha varit ensam ansvarig för kommanditbolagts drift. — Det yrkade förlustavdraget hänför sig till ett under beskattningsåret 1971 uppkommet underskott i kommanditbolaget om totalt 423 461 kr, varav på L belöpt 110/150-delar eller 310 541 kr, utredningen i målet ger vid handen att underskottet avsett förlust i kommanditbolagets verksamhet. Förlusten är att betrakta som en i beskattningshänseende avdragsgill driftsförlust. — L har till följd av sin ställning som företagsledare och huvuddelägare i bolaget varit personligen betalningsansvarig för betydande belopp utöver kapitalinsatsen på grund av borgensåtaganden för bolagets skulder samt honom ålagd betalningsskyldighet enligt 77 § a uppbördslagen för anställdas preliminärskatt som bolaget innehållit men ej inbetalat. L äger därför rätt till avdrag oavsett de förbehåll i fråga om ansvaret för kommanditbolagets förbindelser som han kan ha gjort med stöd av 38 § lagen om handelsbolag och enkla bolag. KR lämnar besvären utan bifall.

I besvär hos RR yrkade TI att förlustavdrag skulle vägras helt och i andra hand, vid medgivande av förlustavdrag på grund av infriade borgensförbindelser, att avdrag inte skulle medges med högre belopp än 48 989 kr, beräknat med utgångspunkt i att det sammanlagda avdragsgilla beloppet utgjorde 250 000 kr.

RR yttrade: I målet är ostridigt att det av L yrkade förlustavdraget hänför sig till ett driftsunderskott om totalt 423 461 kr i den rörelse som kommanditbolaget bedrev under beskattningsåret 1971. Såsom KR funnit belöpte av rörelseunderskottet på L i hans egenskap av kommanditdelägare 110/150 eller 310 541 kr.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

Rörelseunderskottet är av avdragsgill natur såsom uppkommet till följd av att under beskattningsåret 1971 rörelsens avdragsgilla driftskostnader översteg intäkterna. Fråga är alltså ej om kapitalförlust. Av den omständigheten att L i sin egenskap av kommanditdelägare varit ansvarig för kommanditbolagets skulder endast med sitt i bolaget insatta kapital har inte följt någon begränsning i hans rätt till avdrag för enligt vanliga regler avdragsgilla rörelsekostnader, när dessa endast nedbringat den för ett beskattningsår redovisade vinsten i bolagets rörelse. Utan stöd i lag kan hans avdragsrätt inte begränsas när — såsom i förevarande fall — sådana rörelsekostnader lett till att kommanditbolagets rörelse visat underskott och detta resulterat i skulder för bolaget, vilka överstigit verkliga värdet av tillgångarna. Ej heller finns något hinder mot att avräkna underskottet från L:s överskott inom annan förvärvskälla.

På grund av det anförda och då rätten till det yrkade förlustavdraget vid den angivna bedömningen inte är i övrigt stridig lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 16.10; 31.10.1979.)

Anm: Se Finansdepartementets Stencil 1972:8 s 49, Mattsson, Bolagskonstruktioner och beskattningseffekter s 222-224.

Skattetillägg i anledning av oriktig uppgift i deklaration som ingetts vid besvär hos länsskatterätt

Besvär av TI angående skattetillägg för J vid inkomsttaxering 1977.

Sedan J skönstaxerats i anledning av utebliven självdeklaration och påförts skattetillägg, anförde han besvär och ingav i samband därmed självdeklaration, som emellertid innehöll oriktig uppgift. Samtidigt med att det förut påförda skattetillägget undanröjdes åsattes J nytt skattetillägg på grund av den oriktiga uppgiften i deklarationen.

RR yttrade: J har fogat självdeklaration vid besvären den 17 nov. 1977 till LSR, i vilka besvär han yrkat undanröjande av beslutet av lokala skattemyndigheten om skattetillägg. Enligt förarbetena till 116 a § femte stycket tjänar bestämmelserna om skattetillägg vid skönstaxering syftet att framtvinga en deklaration som ger myndigheterna underlag för en riktig taxering. Den av J avgivna deklarationen har också i enlighet med TI:s yrkande lagts till grund för taxeringen. J:s självdeklaration får sålunda — oavsett att den avgivits i samband med besvär — anses avgiven till ledning för hans taxering.

I självdeklarationen har J upptagit sin inkomst med ett 2 156 kronor för lågt belopp. Han skall därför påföras skattetillägg i enlighet med TI:s yrkande i LSR. Skäl för att efterge skattetillägget har ej visats föreligga.

Med ändring av KR:s dom föreskriver RR att skattetillägg skall påföras J med 25 procent av den ökning av inkomstskatten som föranledes av att 2 156 kronor vid taxeringen tillagts den av honom deklarerade inkomsten. (RR föredr. 3.10; dom 30.10.1979.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

En ledamot av RR/Wahlgren/ anförde till utveckling av sin mening: KR har i överklagade domen tolkat RR:s avgörande den 13 okt. 1976 (RÅ 1976 ref 117) som ett generellt hinder att tillämpa 116 a § TL i dess lydelse enligt SFS 1974:298 i besvärsprocess. En sådan tolkning kan vid ytligt påseende onekligen sägas ligga nära till hands men torde dock inte återspegla rättsläget på ifrågavarande punkt. Utgångspunkten för lagrummets tillämpning synes mig nämligen vara den centrala förutsättningen huruvida oriktig uppgift lämnats i självdeklaration eller annat skriftligt meddelande, avgivit till ledning för skattskyldigs taxering. Om man i ett mål har att göra med skriftlig handling som har karaktären av självdeklaration — varvid må anmärkas att inte alla i taxeringsmål på självdeklarationsblankett lämnade uppgifter utan vidare är att hänföra under begreppet självdeklaration — är det enligt min mening av sekundär betydelse för tillämpning av det i målet aktuella lagrummet huruvida den oriktiga uppgiften lämnats i besvärsprocess eller inte.

Uppgiften att tolka ifrågavarande 116 a § när fråga är om annat skriftligt meddelande än självdeklaration är svårare. Uttrycket till ledning vid taxering är inte helt entydigt. Det av KR åberopade regeringsrättsavgörandet får emellertid anses innebära att det inte är givet att uppgifter lämnade i besvär över taxering kan innefattas i uttrycket. Men det kan enligt min mening inte heller uteslutas att skriftliga meddelanden i besvärsprocess skall kunna anses avgivna till ledning vid taxering.

Med uttrycket ”taxering” förstås i allmänhet det förfarande som leder till fastställandet av det inkomstbelopp (respektive förmögenhetsbelopp) på vilket slutlig skatt skall utgå. Genom en ändring 1972 av 2 § 1 mom TL (SFS 1972:83) fastslogs att till den årliga taxeringen hänförs varje beslut som skall antecknas i taxeringslängd enligt vad därom föreskrivits. Enligt förarbetena till lagändringen var syftet med densamma att för bedömandet av fullföljdsfrågor skapa klarhet i vad som innefattades i begreppet beslut om taxering. Närmast avsågs att undanröja oklarheter beträffande vissa beslut av lokal skattemyndighet samt anteckningar om sjömansskatt. Varken mot bakgrund av denna lagstiftning eller — ännu mindre — i ljuset av praxis och i synnerhet av senare lagstiftning rörande bl a 116 a § (se SFS 1978:196) kan emellertid hävdas att besvärsinstansens avgöranden i taxeringsmål bör innefattas i uttrycket ”taxering” såsom det används i bestämmelserna om skattetillägg bara därför att dessa instansers beslut eventuellt kommer att antecknas i taxeringslängd. Å andra sidan torde situationer kunna uppkomma där den egentliga taxeringen sker först under besvärsprocessen.

Skattetillägget som administrativ sanktionsform avser att skydda taxeringens primärmaterial. Om något sådant inte finns eller är alltför bristfälligt sker skönstaxering. Denna kan efter besvär av den skattskyldige komma att ersättas med en ny taxering på grundval av primärmaterial som han själv lämnar. Det säger sig självt att lagstiftarens tanke bakom det administrativa sanktionssystemet — oavsett hur han må ha ställt sig till frågan om ett totalt skydd mot oriktiga uppgifter i besvär, däri inbegripet extraordinära besvär, varom fråga var i rättsfallet RÅ 1976 ref 117 — inte gärna kunde ha varit den att undanta från detta system sådana skattskyldiga som valde att först efter passivitet och skönstaxering i taxeringsnämnden sedermera i taxeringsprocess komma in med eget material — och därmed, med stöd av 116 a § femte stycket i dess lydelse enligt SFS 1974:298, bli befriade från det skattetillägg som åsatts på grund av skönstaxeringen.

I förevarande mål är fråga om en självdeklaration, vari finns oriktig uppgift såtillvida att J upptagit inkomst av tjänst med ett 2 156 kronor för lågt belopp. Med hänsyn till det anförda finns grund för påförande av skattetillägg. Skäl för eftergift föreligger ej.

Anm: Se RÅ 1976 red 117 och 1977 mot Aa 91. Se även SOU 1969:42 s 143, 236, prop 1971:10 s 207, 265, 266, 268, prop 1972: 15 s 62, prop 1973: 106 s 16, SOU 1977:6 s 178, 194, prop 1977/78: 136 s 159, 160.

Ogiltigt fastighetsköp — rätt till underskottsavdrag?

Besvär av Eivor O angående inkomsttaxering 1972.

Eivor O förvärvade genom köpekontrakt den 7 maj 1971 ett område av

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46

jordbruksfastigheten K 4:10. Hon försummade att inom föreskriven tid av sex månader efter nämnda dag ansöka om fastighetsbildning i överensstämmelse med köpet. — I deklarationen yrkade Eivor O avdrag för underskott på jordbruksfastighet med 9 452 kr utgörande kostnad för underhåll av byggnader på det inköpta området. — TN godtog deklarationen.

TI yrkade i besvär att Eivor O skulle vägras underskottsavdraget och LSR biföll besvären.

Eivor O överklagade och yrkade att få underskottsavdraget.

KR i Sundsvall yttrade: Av handlingarna i målet framgår att Eivor O inte fullföljt köpet genom ansökan om fastighetsbildning. Hon har därför ej genom köpet blivit ägare till området.

Inte heller har hon under 1971 blivit delägare i K 4:10. Eivor O har vidare inte gjort sannolikt att hon under 1971 brukat fastigheten eller del därav. Med hänsyn till det anförda äger hon inte tillgodoföra sig det yrkade underskottsavdraget. — KR lämnar besvären utan bifall.

Eivor O fullföljde sin talan hos RR.

RR biföll Eivor O:s besvär och yttrade: 1 § första stycket i den under beskattningsåret gällande lagen (1968:579) med vissa bestämmelser om förvärv av område av fastighet stadgade: Köp, som innebär att visst område av fastighet kommer i särskild ägares hand, är giltigt endast om fastighetsbildning sker i överensstämmelse med köpet genom förrättning, som är sökt senast sex månader efter den dag då köpehandlingen upprättades och, om förrättningen ej är avslutad vid utgången av nämnda tid, skall verkställas på grundval av köpet. Eivor O får i enlighet härmed anses som skattskyldig ägare av ifrågavarande område av fastigheten K 4:10 från dagen för hennes förvärv av området enligt köpekontraktet till den dag då köpet blev ogiltigt på grund av att Eivor O försummat att inom föreskriven tid ansöka om fastighetsbildning i överensstämmelse med köpet. TI har inte gjort någon invändning mot beräkningen av underskottsavdraget i sig. (RR föredr. 23.5; dom 18.6.1979.)

Anm.: Jämför RÅ 1969 ref 57 (Skattenytt 1970 s 274) samt Skattenytt 1962 s 377 (Hermansson) och 1968 s 174 (K G A Sandström).

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:46